

Вечір гномів

Ірина Жиленко

Тишком-нишком, чапи-чапи,
в капелюхах, як гриби,
гноми шастають ногами,—
чапи-чапи, — сніг рипить...

Йдуть вони один за одним,
невдоволено сопуть,
сварять зорі, сніг, погоду,
і котів, і довгу путь.

Дуже добрий то народик.
Просто в них така вже мода:
Добре вихований гном
мусить бути буркотуном.

Звісно, їм таки не з медом.
Ніч. Коти. Ще й мерзнуть вуха.
Червоніють між заметів
чудернацькі капелюхи.

У торбинках гноми ті
носять сонне конфетті.
Лиш сипнуть в шибки віконні —
дітям сняться сни казкові.

В них носи — смішні, червоні,
і хода у них чудна.
Але ти не смійся, доню,
як побачиш їх з вікна.

То для них — страшна образа.
Пробурмочуть: — Що за смішки!.
І, розсерджені, одразу
перетворяться на шишки.

Тишком-нишком,
тишком-нишком...